

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **K. K.**, nar. ..., státní příslušnost Gruzie, hlášený k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M, advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j.: OAM-562/ZA-ZA11-ZA02-2016,**

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o azylu“) neuděluje.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp., že správní orgán přistoupil k hodnocení jeho důvodů zcela mechanicky a použité informace o zemi původu de facto jen citoval, aniž by se detailněji věnoval analýze příběhu žalobce. Z uvedeného důvodu se žalovaný dopustil porušení § 3 resp. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále § 68 odst. 3

správního řádu, jakož i § 14 a 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

K věci samé žalobce uvedl, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly problémy se soukromými osobami, které se mu zřejmě mstily na pokyn manžela přítelkyně. Dále poukázal na svůj špatný zdravotní stav.

Žalobce uvedl, že třebaže problémy se soukromými osobami nelze podřadit pod taxativní důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu, u nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu není toto hledisko relevantní. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Hrozící újmu pak žalobce jednoznačně vztahuje na ohrožení života ze strany manžela své přítelkyně, který má kriminální minulost a kontakty na organizovaný zločin. Na jeho popud byl unesen, zraněn a byl mu vypálen obchod. Takové jednání lze nepochybně podřadit pod pojem mučení a jiné nelidské zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a důvod pro doplňkovou ochranu v případě, že by stát nebyl schopen před takovým jednáním zajistit ochranu. Náзор správního orgánu, že původcem pronásledování mohou být soukromí činitelé pouze v případě, pokud se žalobce obrátí neúspěšně na státní orgány s žádostí o pomoc, považuje žalobce za zavádějící, neboť podmiňuje udělení doplňkové ochrany tím, že se žalobce pokusí vyhledat ochranu u státních orgánů. Zprávy shromážděné správním orgánem se přitom příliš netýkají vymahatelnosti práva a ochoty státních orgánů poskytnout ochranu před nezákonným jednáním. Závěry, které přirovnávají činnost gruzínských úřadů takřka ke standardu v EU, žalobce nepovažuje za postavené na řádně zjištěném skutkovém stavu.

Žalobce v žalobě dále namítá, že se žalovaný dostatečně nevěnoval posouzení humanitárních hledisek jeho žádosti, kdy upozorňoval na svůj špatný zdravotní stav, tj. hepatitidu typu C, „plevrit“ a návštěvy psychologa resp. psychiatra. Z napadeného rozhodnutí přitom není zřejmé, na základě čeho dospěl žalovaný k názoru, že zdravotní stav žalobce není tak závažný, aby to odůvodnilo udělení azylu z důvodu hodných zvláštního zřetele. Závěrem této otázky pak žalobce uvedl, že žalovaný vůbec nezjišťoval podmínky zdravotní péče v Gruzii. Na základě výše uvedeného navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, když míru a úplnost zjištění skutečností v meritu věci odmítl jako účelovou. Žalovaný dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 9. 2006, č. j. 5 Azs 221/2005, resp. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58 (dostupné na www.nssoud.cz) upozornil, že žalobce „nevylicil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úvah hodnocení, či závěrů, se měl žalovaný vůči němu dopustit a současně nijak neozřejmil svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, neboť právní náhled na věc se nemůže spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“. S ohledem na uvedené proto považuje žalobní námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu za liché, resp. za námitky nemající oporu

ve správním spise. Žalovaný dále uvedl, že ani pronásledování z důvodů krevní msty ze strany soukromých osob nelze považovat za azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014-68). Obdobně též vyhrožování či vydírání nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu (viz rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53). Závěrem uvedl, že pod důvody pro udělení azylu nelze podřadit ani nedůvěru stěžovatele ve státní instituce zdůvodňovanou neschopností poskytnout ochranu proti kriminálním živlům (viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004).

Pokud jde o otázku neudělení humanitárního azylu, žalovaný zdůraznil, že na jeho udělení není právní nárok, správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, které je soudem přezkoumatelné pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení procesních předpisů. Hodnocením zdravotního stavu žalobce se žalovaný zabýval podrobně a vyčerpávajícím způsobem jej také odůvodnil, když dospěl k závěru, že jeho zdravotní stav nesvědčí o zvláštním zřetele hodném důvodu pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Námitku žalobce proto shledal nedůvodnou, nemající oporu ve správním spise. Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalovaný výslovně souhlas a žalobce naproti tomu ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovým projednáním nevyjádřil. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 17. 6. 2016. V doplnění žádosti ze dne 24. 6. 2016 uvedl, že je gruzínské národnosti, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, ani nebyl nijak politicky aktivní. Je rozvedený, má syna (nar. 12. 6. 2002), který se nyní nachází v Turecku. Ke svému vycestování z vlasti uvedl, že nejprve odletěl do Budapešti, dále pokračoval do Bruselu, kam přiletěl v červnu 2015. V Belgii požádal o azyl, ale protože měl české vízum, poslali ho do ČR, přičemž sem přiletěl dne 17. 6. 2016. K předchozím pobytům ve státech EU žalobce uvedl, že byl v Polsku (tam v roce 2012 požádal o azyl), Německu a Švýcarsku. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil osobní důvod, o kterém nechce moc mluvit. Následně objasnil, že v Kutaisi měl obchod se stavebním materiálem, vedle něhož byla zastavárna, kde pracovala paní, jejíž manžel (D. N.) byl v té době ve vězení. Byli milenci asi pět měsíců. Manžel přítelkyně po propuštění z vězení začal dělat žalobci problémy. Asi dne 10. 6. 2015 přišel do žalobcova obchodu, který zapálil. Asi dne 15. 6. 2015 mu zavolalo neznámé číslo a bylo mu řečeno, aby vyšel před dům. Tři lidé, údajně z banky, chtěli, aby si k nim sedl do auta. Když chtěl vystoupit, nechtěli jej pustit a při přetahování ho bodli do krku, zad a rtu. Podařilo se mu utéci. Žalobce ví, že ti lidé byli od N.. Poté pokračovaly výhrůžky, pochopil, že situace je kritická. Hlídali i jeho dům. Kamarád ho proto odvezl do Tbilisi, kde zůstal nějakou dobu u přátel. Následně se rozhodl zajistit si vízum do Evropy a odjet pryč. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že ho považuje za kritický. Má plevrit, léčil se v Gruzii, ale neúspěšně. Potřeboval další léčbu a tak

odjel do Belgie, jeho stav však neshledali kritickým a odmítli ho léčit. Dále má žloutenku typu C.

V rámci pohovoru provedeného dne 24. 6. 2016 žalobce uvedl, že s dotyčnou paní se začal stýkat v únoru 2015. Problémy začaly po čtyřech měsících, kdy mu dne 9. nebo 10. 6. 2015 vypálili obchod. Dne 15. 6. 2015 došlo k jeho napadení a zranění v autě, sotva to přežil, ztratil hodně krve. Poté pokračovaly telefonáty, že jej zabijí, zmrzačí atp. Nejprve byl dva dny u kamaráda, který ho odvezl do Tbilisi. Před červnem 2015 žádné jiné problémy v Gruzii neměl, s výjimkou rozvodu. O tom, že manžel přítelkyně je kriminálník, se dozvěděl od ní někdy v březnu nebo v dubnu 2015, řekla mu, že ve vězení byl 15 let a bude brzy propuštěn. S dotyčným se nikdy nesetkal. Žalobce neví, jak došlo k zapálení jeho obchodu, vyšetřování v době jeho odjezdu ze země ještě pokračovalo. Na místě vše řeší žalobcův společník, který ho také o vypálení obchodu informoval. Uvedené události nebyl nikdo přítomen a žalobce si to v tu dobu ještě s ničím nespojoval, celé si to dal dohromady až po událostech z 15. 6. 2015. Domnívá se, že se jednalo o lidi od toho „kriminálního“. Když v autě vypukla hádka, bránil se a poté, co vystoupil, zjistil, že mu teče krev. Známary, který je chirurg, ho ošetřil a odvezl k sobě domů. Následovalo telefonické vyhrožování, že z něho udělají invalidu. Na policii se neobracel, hned odjel do Tbilisi. Tam žádné problémy neměl. Protože věděl, že nechce zemřít, rozhodl se pro odjezd z Gruzie. Kamarád mu pomohl zařídit české vízum. Pro odjezd do Belgie neměl žádný zvláštní důvod, domníval se, že to tam bude lepší. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že měl kámen na ledvinách, který se rozpadl a znovu vytvořil, bere na to léky, které mu v Belgii předepsali. Pokud jde o plevrit, v Belgii mu odmítli udělat tomograf, udělali mu jen testy na hepatitidu. Dva týdny před tím, než odjel z Gruzie, léčil plevrit, měl nějaké léky a injekce. Uvedl, že občas mívá bolesti a není úplně zdravý. V Gruzii se dříve neléčil, a to ani hepatitidou. Dříve bydlel v Rusku a vedl tam divočejší život, bral i drogy. Udělá vše pro to, aby se do Gruzie nevrátil. Musel by toho muže zabít, aby tam přežil, což ale nechce, protože je věřící.

Dne 21. 7. 2016 žalobce v doplňujícím pohovoru uvedl, že žádné nové informace týkající se žádosti uvést nechce, svůj zdravotní stav hodnotí i nadále jako špatný. V Zastávce ukazoval doklady z Belgie, že má hepatitidu typu C, dále i ledvinové kameny. Na pokoji mu zemřel spolubydlící, kvůli čemuž vyhledal psychologa. Kromě návštěv u psychologa jiného lékaře nenavštěvuje. Z léků užívá suboxon, na který mu český lékař prodloužil recept z minula. Potřeboval by vážnou léčbu, v Belgii jej však odmítli a v ČR také naděje není. Písemnosti, které správnímu orgánu předložil dne 27. 6. 2016 (v angličtině a nizozemštině), představují lékařské zprávy, které dokládají, že je těžce nemocný a má nebezpečnou diagnózu. Žalobce dále uvedl, že je v náročném postavení a bude rád, když mu ČR zajistí nějakou léčbu. Do Gruzie se nevrátí, ani nechce. Vrátil by se tam jedině, pokud by umřel.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015; zprávy Human Rights Watch 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016; výroční zprávy Freedom House 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016 a Zprávy Amnesty International „Rozsudky smrti a popravy v roce 2015“ z dubna 2016. Správní spis

dále obsahuje lékařské zprávy doložené žalobcem v cizím jazyce a lékařské zprávy pocházející z České republiky (zpráva MUDr. L. M. ze zdravotního zařízení Ministerstva vnitra – Zastávka u Brna, ze dne 1. 7. 2016 obsahující informace o vstupní lékařské prohlídce provedené MUDr. L. Z. dne 24. 6. 2016, kde žalobce opět uvedl, že trpí hepatitidou typu C a že se léčil pro ledvinové kameny. MUDr. L. M. nadto uvedl, že žalobce má mít substituční léčbu subutexem, vhodné by bylo vyšetření na psychiatrii; zpráva MUDr. Z. H., psychiatricky z Rychnova nad Kněžnou, ze dne 5. 10. 2016, v níž popisuje vyšetření žalobce dne 19. 7. 2016, diagnostikovanou závislost na více psychoaktivních látkách, konkrétně na alkoholu a suboxonu, na jehož postupném snižování se s žalobcem domluvili. Na další předem domluvenou schůzku se ovšem žalobce nedostavil a o další léčbu neprojevil zájem.

Žalobce k možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s uvedenými podklady uvedl, že se s nimi seznámit nechce ani se k nim vyjadřovat. Neuplatnil žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrl.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není důvodná.**

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce zabýval velmi podrobně, posuzoval jeho azylový příběh zejména na základě výpovědí žalobce, zjištěných informací o zemi původu a materiálů předložených samotným žalobcem.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci, napadené rozhodnutí je řádně a podrobně odůvodněno, bylo vydáno v souladu se zákonem.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že ve vlasti nebyl členem žádné politické strany nebo organizace, politicky se nijak neangažoval. Je tedy zřejmé, že udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. a) cit. zákona nebylo na místě.

Ostatně i z vyjádření samotného žalobce je zřejmé, že důvodem jeho odchodu z Gruzie byly potíže, které pramenily pouze z konfliktů se soukromými osobami, k nimž došlo v důsledku žalobcova intimního soužití s vdanou ženou, resp. následnými ataky osnovanými pravděpodobně podvedeným manželem, známým kriminálkem. Z informací poskytnutých žalobcem nadto vyplývá, že o skutečnosti, že tento muž, mimochodem odsouzený na 15 let vězení, bude v brzké době propuštěn na svobodu, žalobce věděl již od počátku milostného vztahu. Třebaže soudu samozřejmě nepřísluší hodnotit jednání fyzických osob v jejich čistě soukromé sféře, nelze přehlédnout, že vzhledem k informacím, které byly žalobci známy již od počátku předmětného vztahu, musel s riziky, které jeho počínání může vyvolat jednoznačně počítat, a to zejména s přihlédnutím ke kriminální historii podváděného manžela. Z výpovědi žalobce je rovněž zřejmé, že se s dotyčným kriminálkem nikdy osobně nesetkal. Stejně tak osoby, s nimiž měl incident v autě, neznal, přičemž spojitost s osobou kriminálka a motiv jejich jednání (msta podvedeného manžela), je žalobcova domněnka. Žalobce se navíc se svými problémy s uvedenými soukromými osobami (fyzické napadení se zraněním, následné vyhrožování) neobrátil s žádostí o pomoc na gruzínské státní orgány, ač v zemi jeho původu je možnost obrátit se na policii reálná a dostupná (viz Informace MZV ČR č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016). Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že mstu manžela za milenecký vztah žalobce s jeho ženou nelze podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, což ostatně připustil i sám žalobce v žalobním vyjádření.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu.

K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u*

osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Žalovaný v rámci své úvahy zhodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu (za tím účelem si vyžádal aktuální zprávy lékařů v ČR) a neshledal v jeho případě důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Jak vyplývá z obsahu spisu i rozhodnutí žalovaného, žalobce je dospělý, svéprávný a schopný se o sebe samostatně postarat. Trpí hepatitidou typu C a ledvinovými kameny, na které užívá léky, dále trpí nemocí, označovanou jako plevrit, s níž se léčil ještě před odjezdem z Gruzie, avšak ne zcela úspěšně. Z léků užívá suboxon, neměl žádné plánované lékařské zákroky a o návštěvě psychiatra předložil potvrzení. Psychiatrická MUDr. H. ve svém vyjádření ze dne 5. 10. 2016 uvedla, že žalobce byl vyšetřen dne 19. 7. 2016 a byla u něj diagnostikována závislost na více psychoaktivních látkách, konkrétně suboxonu a alkoholu. Žalobci bylo nabídnuto postupné snižování dávek suboxonu. Na další předem domluvenou schůzku se však nedostavil a o léčbu neprojevil zájem. Žalovaný nadto dále poznamenal, že žalobce má možnost se v ČR léčit, neboť se na něj jakožto žadatele o mezinárodní ochranu vztahuje systém veřejného zdravotního pojištění ve stejném rozsahu jako na občany ČR. Navzdory této skutečnosti žalobce o léčbu neprojevil žádný aktivní zájem, z čehož lze usuzovat, že jeho zdravotní stav není natolik „kritický“, jak se o něm žalobce sám vyjadřuje. Ač žalobce v žalobě vznesl výhrady k výše uvedenému závěru žalovaného, sám ani v průběhu řízení před soudem nedoložil žádné skutečnosti, které by svědčily o opaku. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalovaný ani při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, neboť dostatečně jasně a srozumitelně zdůvodnil, proč nepovažuje zdravotní stav žalobce za natolik vážný, aby odůvodňoval udělení azylu z humanitárních důvodů, přičemž jiné humanitární důvody zjištěny nebyly.

Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby

požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, a dospěl k závěru, že poskytnutí doplňkové ochrany není na místě, s čímž se soud zcela ztotožnil.

V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2016 patří Gruzie mezi státy, které trest smrti zrušily a to pro všechny trestné činy. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže se soukromými osobami, které dle jeho mínění souvisely s jeho mileneckým vztahem s manželkou kriminálního a které vedly k ojedinělému napadení se zraněním žalobce a telefonickému vyhrožování, nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Rovněž nebylo prokázáno, kdo stojí za žalobcem uváděným vypálením jeho obchodu (nikdo nebyl svědkem oné události, dozvěděl se o tom od svého společníka, neví, jak dopadlo policejní vyšetřování), jeho obava z utrpění vážné újmy, je toliko v rovině hypotetické. Nad rámec výše uvedeného soud pouze doplňuje, že situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, ač tak evidentně učinit mohl, pak nemůže

odůvodňovat závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003). Lze tedy konstatovat, že žalobce se o pomoc na příslušné orgány neobrátil a pouze předjímal, že mu nikdo nemůže zajistit ochranu před pronásledováním či vážnou újmu hrozící ze strany soukromé osoby. A třebaže je nepochybné, že původcem vážné újmy může být za určité situace i soukromá osoba, jak namítá žalobce ve své žalobě, je tato skutečnost vázána na podmínku, že stát není schopen zajistit svým občanům ochranu před touto újmou. Soud však v případě žalobce jednoznačně konstatuje, že tato podmínka naplněna nebyla, neboť žalobce pomoci státních orgánů vůbec nevyužil, resp. se o to ani nepokusil. Žalovaný tak při posuzování věci postupoval zcela v souladu se zákonem.

Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu, když zjistil, že nikoliv. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Z Informace MZV ČR č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 se podává, že se situace v Gruzii od loňského roku nezměnila. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem

proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. říjen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.